

ÖNEMLİ OLAN AHİRET!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ seyyidinâ ve senedinâ ve üsvetinâ muhammedini'lmustafâ... Ve âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin zevi'ssıdkı ve'l-vefâ... Emmâ ba'd;

Fekâle'n-nebiyyü salla'llâhu aleyhi ve sellem:

وَاللَّهُ مَا الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مِثْلُ مَا يَجْعَلُ
أَحَدُكُمْ إِصْبَعَهُ هَذِهِ فِي الْيَمِّ فَلْيَنْظُرْ بِمَ يَرْجِعُ

(حم.م.ه. عن المستورد)

(Va'llâhi me'd-dünyâ fi'l-âhireti illâ misle mâ yec'alü ehadüküm isbeahû hâzihî fi'l-yemmi, fe'l-yenzur bime yerciu.) Sadaka rasûlü'llâh, fîmâ kâl, ev kemâ kâl.

Çok muhterem, çok kıymetli kardeşlerim!

Allahu Teâlâ Hazretleri'nin rahmeti, bereketi, rızası, ikramı, ihsanı dünyada, âhirette üzerinize olsun... Rabbimiz hem bu dünyada sıhhat, âfiyet, saadet üzere yaşatsın; hem de âhirette nimetlerine mazhar eyleyip cennetle cemâliyle taltif buyursun... Peygamber Efendimiz

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

SAS'ın hadîs-i şerîflerinden birkaç tanesini okuyup, cuma vaktine kadar vaktimizi Efendimiz'in mübarek sözleriyle değerlendirmeden önce, cümle geçmişlerimizin ruhu için, başta Peygamber Efendimiz olmak üzere, cümle enbiyâ ve mürselîn (*salevâtu'llâhi ve selâmühû aleyhim ecmaîn*) hazerâtının ruhlarına, cümle evliyâullahın, Allah'ın sevgili yakın kullarının ruhlarına ve âhirete göçmüş olan sâdât ve meşâyih-i turruk-u aliyemizin; geçmişlerimizin, babalarımızın, analarımızın, dedelerimizin, ninelerimizin, kardeşlerimizin, evlatlarımızın, arkadaşlarımızın, dostlarımızın ruhları için; bize dua vasiyet etmiş, ölmüş gitmiş olanların, bizden boynu bükük 'Bir dua eden olsa.' diye dua bekleyen kimsesiz, gariban mü'minlerin ruhları için bir Fâtîha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyalım, öyle başlayalım! Buyurun:

.....

a. Dünyanın Misali

Meşhur alimlerden ve benim çok sevdiğim, birçok hasletlerine imrendiğim büyüklerimizden Abdullah ibn-i Mübarek hadisi rivayet etmiş ki Ahmed ibn-i Hanbel'de de, Müslim'de de, İbn-i Mâce'de de bu hadîs-i şerîf var. Peygamber SAS Hazretleri sözüne yeminle başlıyor:

وَاللّٰهُ مَا الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مِثْلُ مَا يَجْعَلُ
أَحَدُكُمْ إِصْبَعَهُ هَذِهِ فِي الْيَمِّ فَلْيَنْظُرْ بِمَ يَرْجِعُ

(حم.م.ه. عن المستورد)

(Va'llàhi, me'd-dünyâ fi'l-âhireti illâ misle mâ yec'alü ehadüküm isbeahû hâzihî fi'l-yemmi, fe'l-yenzur bime yerciu.)

Demek ki mühim bir şey. Mutlaka bizim inanmamız lazım. Mutlaka önemli bir şey ki, yemin ederek başlıyor:

(Va'llàhi) “Allah’a yemin olsun! And olsun ki Allah’a... *(Me'ddünyâ fi'l-âhireti illâ misle mâ yec'alü ehadüküm isbeahû hâzihî fi'l-yemmi, fe'l-yenzur bime yerciu)* “Dünya âhiretin yanında, sizden biriniz şu parmağını denize daldırrsa çıkarsa, denizden ne kadar suyla çıkar bu parmak?”

Daldırdı çıkardı, bu parmak ıslandı. Bu ıslaklığın koca okyanuslarla, denizlerle mukayese edildiği zaman kıymeti nedir?

“—Vay sen benim denizimden su aldın!” der mi kimse, ne kadarcık bir şey. Bir parmak dalıyor, bir ıslanıyor, çıkıyor.

“Vallâhi, dünya ve âhiretin misali işte bunun gibidir!”

Dünya bu kadar önemsiz, bu kadar az, bu kadar kısa, bu kadar değersiz, bu kadar küçük! Âhiret o kadar geniş, o kadar büyük, o kadar nimetli, o kadar devletli, o kadar muazzam, o kadar büyük!

Muhterem kardeşlerim!

Biz Allah'ın mü'min kullarıyız. İnancımız; Allah'a inanırız, peygamberlerine inanırız. Daha önce gönderdiği, bizim Peygamberimiz'den, Muhammed-i Mustafamız'dan önce peygamber-

ler var, onlara inanırız. Hz. Âdem Atamız'dan Peygamber Efendimiz'e kadar gelmiş bütün peygamberlere inanırız. Bizim gibisi yoktur dünyada. Bizim kadar sağlamı yoktur. Kimisi onu inkâr ediyor. Kimisi şunu inkâr ediyor. Kimisi bunu inkâr ediyor. El-hamdü lillah, biz Allah'ın bütün sevgili kullarını, hepsini tasdik ediyoruz. Hem de nasıl tasdik?

Lafla tasdik değil. Çocuğumuza adını koyarız. Kimimizin çocuğunun adı Âdem'dir. Kimimizin Nuh'tur. Kimisinin İsa'dır. Kimisinin Musa'dır. Yüksünmeyiz, gocunmayız, çekinmeyiz, sakınmayız. Kızlarımızın adını Meryem koyarız. Âsiye koyarız. Sare koyarız. İbrahim AS'ın hanımının ismini koyarız. Firavun'un mü'min olan, cennetlik olduğu Kur'an'da bildirilmiş hanımının ismini koyarız. Hz. İsa AS'ın mübarek anası Hz. Meryem Validemiz'in ismini koyarız, çekinmeyiz.

Neden? Hepsi bizim başımızın tacıdır. Hepsi Allah'ın sevgili kullarıdır. Biz hepsine inanıyoruz.

Şu dünya yüzünde, biz müslümanlar kadar bastığı yer sağlam olan hiçbir kimse yoktur. El-hamdü lillâh!

“—Başkaları?”

Başkaları bir kere Hz. Muhammed-i Mustafâ'yı, Peygamber Efendimiz'i kabul etmedi mi dünyada, âhirette karanlıklar, zulümâtlar kafasına çöküyor bir kere... Peygamber Efendimiz'i kabul etmeyince gidiyor, mahvoluyor. En büyük hatayı başında yapıyorlar, cehennem dibini boyluyorlar. İsteddiği kadar ibadet etsin, istediği

kadar hayır yapısın, istediği kadar şöyle desin, böyle desin... Allah-u Teâlâ Hazretleri, Peygamber Efendimiz'i tanımayınca, bilmeyince onların imanı sağlam olmadığından onları kâfir, Allah'ın varlığını bilememiş zalimler, suçlular olarak ayırıyor, "Kâfir bunlar." diyor. Allah öyle diyor:

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ

(المائدة:٥٧)

(*Lekad kefere'llezîne kâlû inna'llâhe hüve'l-mesîhü'bnü meryem.*) "“Meryem'in oğlu İsa, Mesih tanrıdır' diyenler muhakkak ama muhakkak kâfir oldular!” . (Mâide, 5/72

Bitti. Neden? Allah'ın bir kuluna tanrılık izafe ediyor. Ha Allah'ın dağının başındaki taşını yontup da “Bu put!” diye tapınmış bir insan, ha Allah'ın bir mübarek kulunu karşısına almış, ona tapınıyor.

Geçen gün bir yerde heykelini gördüm. Bir adam, kolları çivilenmiş, kaburgaları çıkmış...

“—Ya ne kadar şaşkınlık! Ne kadar yanlış!” dedim.

Sonra öyle azim, öyle büyük bir iftira ediliyor ki Allah'a... Geçen gün hadis-i şerifte okuduk. Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne tarifsiz bir iftira, tarifsiz bir küfür; onun şânına yakışmayan sözler. Kıymeti olmuyor.

b. Ahiret İnancı Çok Önemli

Bizim inancımızın arasında en önemli noktalardan birisi nedir? Biz bir de âhirete inanıyoruz.

“—Nereden belli?”

İleride olacak olan bir şeyi “Nereden belli?” diye söylemek

mümkün değil. Ama Allah’ın peygamberleri bildirmiş. Kur’ân-ı Kerîm’de Allah vaad etmiş ki âhiret hayatı olacak. İleride olacak. Şimdi ben diyemem ki...

Şimdi olsa, şurası diyeceğim, göstereceğim. Atla uçağa, git! Bin füzeye, falanca tarafa uğra. Sağa sap, sola git. Göstereceğim.

Ama ileride olacak. Ölecek insanlar. Bu dünyanın nizamı bozulacak. Kıyamet kopacak. Dağlar hallaç pamuğu gibi atılacak. Cümle mevtâ bundan sonra kabrinden kalkıp mahşer yerinde toplanacak. Âhiret hayatı olacak! İleride olacak.

Ve olması lazım! Akıl, mantık, vicdan, iman ve adalet bunu gerektiriyor. Bu dünyada zalimler yaşıyor, mazlumlar yaşıyor, fakirler var, zenginler var. Bu dünyanın hesabının sorulduğu bir yerin olması lazım. İnsan şöyle başını eğse, bir kenarda düşünse, hiç kitap okumamış, hiç peygamber sözü duymamış bir insan der ki:

“—Şu kâinâtın bir sahibi varsa, şu zalimlerden mutlaka intikamını alır. Mutlaka mazlumun âhını çıkartır.” diye inanır. Kalbinden inanır. “Benim kanaatime göre bunun bir hesabının sorulduğu zaman olması lazım.” der.

Onların hesabının sorulduğu bir zaman olacak. Âhiret hayatı var. Âhirette insanlar bu dünyada yaptıklarından hesaba çekilecekler. Ve âhiret ebedî, sonsuz, sermedî, dâimî, bitmez tükenmez bir hayat. Bu dünya 50-60-70-80-100-110-120 sene; bu kadar. Bunu da biliyoruz. Gelenlerin hiçbirinin durmadığını, göçüp gittiğini biliyoruz. Allah cümle geçmişlerimize rahmet etsin... Kabirleri nur dolsun... Ruhları şâd olsun...

Dünya kıymetsiz, muhterem kardeşlerim! Dünya değersiz. Dünya, insanın parmağını deryaya, okyanusa sokup da çıkarttığı zaman, parmağına yapışmış ıslaklık kadar. Okyanuslarla parmağındaki ıslaklık ne kadar farklıysa, ne kadar nisbet kabul etmeyecek kadar azsa, o da tarif edilmeyecek kadar çoksa; âhiret öyle çok, dünya böyle azıcık. Âhiret kıymetli, önemli, sonsuz.

Ahirette insan bir nimete mazhar oldu mu, âhiretin nimetlerinin ucu bucağı yok, çeşidinin sonu yok. Geziyoruz müzeleri, geziyoruz botanik bahçelerini, geziyoruz hayvanat bahçelerini... Sübhanallah! Mevlâmız ne çeşit çiçekler yaratmış!

Ne çeşit böcekler, hayvanlar, türlü türlü yaratıklar yaratmış! Kimisi denizin altında yaşıyor. Biz yaşayamıyoruz, biz boğuluyoruz; onlar yaşıyor. Kimisi havalarda uçuyor. Kimisi ormanlarda geziyor. Her birisinin birtakım kabiliyetleri, meziyetleri var. Sübhanallah!

İşte bu çeşitliliği kudretiyle yaratan Rabbü'l-âlemîn, kudret sahibi, kuvvet sahibi, hikmet sahibi Allahu Teâlâ Hazretleri, orada kullarına şaşırtıcı ikramlar verecek. Akılların almadığı, gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, hayallere sığmayan nimetleri verecek. Sonsuz nimet; bitmeyen, tükenmeyen nimet... Bıkılmayacak şekilde, sonsuz çeşitte nimetler verecek.

Şimdi insan âhiretini mahveder mi? Âhiretini bırakıp da şu fâni dünyanın fâni lezzetleriyle avare vakit öldürür mü? Şu kâinâtı yaratan Rabbü'l-âlemîn'in düşmanı olmaya razı olur mu? Dostluğunu elde etmek için çalışmaz mı? Rızasını elde etmeye koşturmaz mı?

Akıllı insan şu mülkün sahibini arar, bulur, ona kendisini sevdirebilir ve ona kendisine verdiği nimetlerden dolayı şükrünü eda eder.

Bir konağa girmişsin, kapısı açılmış. Allah Allah, her taraf halılar döşeli, avizeler asılı; pırıl pırıl, ışıltılı... Masalar, yemekler donatılmış. Kapı açılmış. Bir ses: “Gel!” diyor, “Gir!” diyor, “Korkma!” diyor, “Müsaade ediyorum!” diyor, “Ye, iç...” diyor. Yiyorsun, içiyorsun. Ondan sonra ağzını silmeden, elini yıkamadan çık git. Hani teşekkür? Yok mu bu kadar nimetin bir teşekkürü?

Rabbü'l-âlemîn yaratmış. Bezemiş, süslemiş, kuvvetlendirmiş, güzellendirmiş, çeşitli nimetlerle seni taltif eylemiş. Bir teşekkür yok mu?

Çocuğu çağırıyorsun: “Gel buraya.” Geliyor. “Al sana şu loli, bu çikolata...” Çocuk seviniyor, gülüyor, sırtıtıyor. Hepsini alıyor. Gidiyor.

Çağırıyor: “Teşekkür yok mu? Yok mu bir thank you demek?” İşte annesi “Kusura bakma.” diyor. “Hadi bakalım evladım, teşekkür etsene.” diyor.

Peki, Rabbü’l-âlemîn bunca nimetleri veriyor bize; sıhhat, âfiyet, göz, kulak, akıl, fikir, yiyecek, içecek, safa, zevk, eğlence,

lütuf, ihsan, ikram... Yok mu bir thank you? Yok mu bir teşekkür?

Bu nimetlerin borcunu ödemek için insan bütün ömrü boyu çalışsa, Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne şükrünü ödeyemez.

İnsan, zalim insanoğlu, cahil insanoğlu, ne şükrü ödüyor, ne Allah’ın nimetlerinin şükrünü ödüyor, - bir büyük kusur- ne de bu küçük dünyanın, bu fâni dünyanın, bu sonlu dünyanın, bu bir parmağın ıslaklığı kadar deryanın yanında kıymeti az olan, miktarı az olan dünyanın peşine düşüyor da, âhireti kaçırıyor, âhiretin nimetlerini kaçırıyor. Bu akla fikre sığacak bir şey değil! Akıllı insan işi değil. Bir insanın kâfir olması için mutlaka zır deli olması lazım! Allah’ı inkâr eden bir insanın toplu iğne başı kadar akli yok! Bir hayvandan aşağı. Çünkü Kur’ân-ı Kerîm’de söylüyor:

أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ

(الأعراف: ١٧٤)

(Ülâike ke’l-en’âmi) “Onlar hayvanlar gibidir. (Bel hüm edallü) Daha dalâlette, daha da sapıktırlar.” (A’raf 7/179)

Hayvanlardan da fena, aşığı. Neden?

Hayvan, vallàhi Rabbini bilir. Vallàhi bilir! Misalleri çok. Hayvan, Rabbini bilir. Kur'ân-ı Kerîm'de bildiriyor Allah, "Sübhana'llah deyip Allah'ı tesbih etmeyen hiçbir varlık yok!" diyor.

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ

تَسْبِيحَهُمْ

(الإسراء: ٤٤)

(*Ve in min şey'in illâ yüsebbihu bi-hamdihî ve lâkin lâ tefkahûne tesbîhahüm*) [Yerde ve göklerde olan her şey onu teşbih ve tahmid eder, ne var ki siz onların tesbini anlayamazsınız.] (İsrâ, 17/44)

Siz onun ibadetini, tesbihini anlamazsınız ama her şey; ay, güneş, yıldızlar, rüzgâr, bulut, ağaç, yaprak, çiçek, böcek, hepsi Allah'a mutî, hepsi Allah'a itaat ediyor.

Âsi insanoğlu, kâfir insanoğlu hayvanlardan da aşığı. Domuzdan da beter. Sivrisinekten de fena. Pireden, bitten de fena...

“—Neden?”

Onlar Rabbini biliyor, bu onu bilmiyor. Bu kadar akıl vermiş, bu kadar nimet vermiş. Onun için ondan aşığı. Çünkü bu kadar nimetten sonra, hiç olmazsa anlaması lazım gelirdi.

“—Pekiyi, ne yapacağız?”

Aklımızı başımıza toplayacağız. Yönümüzü Rabbü'l-âlemîn'in yönüne döneceğiz. Rabbü'l-

âlemîn'in rızasını kazanmaya çalışacağız. Sevdiği kul olmaya çalışacağız. Sevdiği işleri yapmaya çalışacağız.

“—Sevdiği işler neler?”

Sevdiği işler; Kur'ân-ı Kerîm'le, Habîb-i Edîbi'y-le bize bildirdiği hayrât, hasenât, ibadât, taat... Sevdiği şeyler bunlar. Namazı seviyor, cumayı seviyor, sadakayı seviyor, zekâtı seviyor, haccı seviyor. Oruç tutmamızı seviyor. Fedakârlığımızı seviyor, sabrımızı seviyor. Yardımlaşmamızı seviyor, merhametimizi seviyor... Bunlar güzel şeyler.

Güzel şeyleri yapmamızı emrediyor ve güzel şeyleri yaptığımız zaman bizi seviyor. Çirkin şeyleri, pis şeyleri, kötü şeyleri de yasaklamış. Haramlar kötü, zararlı olduğundan yasaklanmış. Haramlardan kaçınacaksın, helallerini yapacaksın. Emirlerini tutacaksın.

Önünde çatal çatal yollar var; bir bu tarafa giriyor, bir bu tarafa... Sağ taraftan gideceksin, müsaade edilmiş yoldan gideceksin. Öbür taraftan gitmeyeceksin. O kadar. Bu kadar kolay.

Allah'ın kullarını seveceksin. Allah'ın kullarına merhamet edeceksin. Hem kendin Allah'ın nimetlerini yiyeceksin, içeceksin; hem de Allah'ın kullarını sevip onlara merhamet edip yardım edeceksin. Bu kadar kolay.

Sen merhametli olursan, Allah da sana merhamet eder. Sen iyiliksever olursan, Allah da seni iyiliklere erdirir. Sen başkasına zarar verirsen, o mazlum boynunu büküp de bir “ah!” dedi mi, mazlumun âhı senin ciğerini yakar.

Haneni kafana geçirir. Çatıyı başına göçertir. Kötülük yapmayacaksın. “Onun da canı var.” diyeceksin, karıncayı ezmeyeceksin.

Çocuklara bakıyorum; geçiyorlar, karınca yuvasını bacağıyla ezdiriyor. Yakalıyorum:

“—Niye yapıyorsun? Onun da canı var. Bak total total nasıl kıvranıyor, nasıl bağıyor! Sen hiç acımıyor musun?”

Acımıyor. Çünkü öğretilmemiş. Öğretilecek. O onu yaptığı zaman, sen de onun kulağını bükeceksin.

“—Ne oluyor?” diye bakacak. “Acıyor, bırak!” diyecek. Şöyle kafasını kaldıracak, kulağı kopmasın diye.

“—Bak, sen bir kulağını birazcık kıvırttığım zaman ne kadar acıdı. ‘Yapma, yapma!’ demeye başladın. Sen o karıncanın kafasını eziyorsun. Yapmayacaksın!”

Onun da ağız var, onun da dili var. O da Rabbine; “—Yâ Rabbi, şu kulun bana zulmetti!” der. Allah karıncanın âhını bile çıkartır.

İnsan merhametli olacak. Kesesinin ağzını açacak. Hayır yapacak. Çalışıyoruz, çalışıyoruz, çalışıyoruz... Gece gündüz... Para, para, para... Dolar, dolar, dolar... Ne olacak? İhtiyacımızı karşılıyoruz. Ev alıyoruz. Araba alıyoruz. Tamam. Bir de Türkiye’de ev yapalım. O da tamam. Bir de tarla alalım. O da tamam. İşte bir de şunu, bir de bunu... Sonu yok. Bu paranın bir miktarını öteki mü’min kardeşlerinin gönlünü hoş etmeye harcayacaksın. Hayra sarf edeceksin.

Allah seni deniyor. Mal verdiği zaman deniyor. “Bakalım bu malının bir kısmını hak yola sarf edebilecek mi?” diye. Sıhhat verdiği zaman deniyor. Hürriyet verdiği zaman deniyor. “Bakalım bu hürriyetini hayra mı kullanacak, şerre mi kullanacak?” İktidar verdiği zaman deniyor. Salâhiyet verdiği zaman deniyor. Aile reisi olmuşsun, bir iktidar. Kişi evinin sultanıdır. Kişi gönlünün sultanıdır. Çoluk çocuk emrinde. “—Git, şunu getir mutfaktan.” “—Pekiye baba.” getiriyor. “—Allah Allah, sözüm dinleniyor.”

Bir iktidar işte. Bu iktidardan insan imtihan oluyor. Camii başkanı olursa imtihan oluyor. Belediye başkanı olursa imtihan oluyor. Devlet başkanı olursa imtihan oluyor. İnsanları kötülüğe sevk ederse;

“—Hücum! Kır bu tarafı, vur bu tarafa, yak bu tarafı!” derse, cezasını çekecek.

Onun için, iyi yolları tercih edeceğiz. İbadeti, taati, hayrâtı, hasenâtı tercih edeceğiz. Kötülüklerin her çeşidinden çekineceğiz.

Diyor ki dinimiz, birkaç dakikanın içine dinimizi anlatmak sığmaz ama, Peygamber Efendimiz kısaca tarif ediyor:¹

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.228, no:18035; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.II, s.469, no;751; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.III, s.162, no:1597; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.320, no:2533; Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usûl*, c.I, s.239; Tahâvî, *Müşkilü'l-âsâr*, c.V, s.133, no:1788; Ebü'ş-Şeyh, *Emsâlü'l-Hadîs*, c.I, s.88, no:207; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.X, s.111; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.II, s.24; Vâbisa ibn-i Ma'bed RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.X, s.250, no29339; *Câmiü'l-Ehadîs*, c.IV, s.347, no:3313.

اِسْتَفْتِ قَلْبَكَ وَإِنْ أَفْتَاكَ الْمُفْتُونَ

(خ. فى التاريخ عن وابصة)

(*Istefti kalbeke, ve in eftâke'l-müftûn*) [Fetvâ verenler ne kadar fetva verse de, kalbine danış!] sözü var.

“Müftüler sana fetva verseler bile, -Hocalar ‘Câizdir, yapabilirsin.’ deseler bile- sen şu kalbine, vicdanına meseleleri danış.” diyor.

“—Vicdanım ne dersin? Böyle bir şey yapmak bahis konusu. Yapayım mı, yapmayayım mı?”

Vicdanı insana dobra dobra söyler. Acı acı söyler. “Yapma onu.” der. “Seni menfaatperest seni!” der. “Şu menfaatten dolayı yapıyorsun, değil mi?” der. Hoca onları bilmez. Hoca onun dış tarafını görür, iç tarafını Allah biliyor. Ama vicdanı bilir, vicdanı el vermez.

Katil, adam öldürür de polisten kurtulur da vicdanı onun yakasına yapışır, intihar ettirtir ona. “Niye bunu yaptın? Niye böyle yaptın? Niye bunu yaptın?” diye başına kaka kaka canından bezdirir, kendisini intihar ettirtir. Veya ihbar ettirtir. “Tamam, ben öldürdüm.” diye gider, itiraf ettirtir.

Bu vicdan önemli. Vicdanına danışacaksın. “Bu iş iyi mi, kötü mü?” Vicdanın sana öyle güzel söyler ki doğruyu, yanlışı... Güzel şeyi yapacaksın, kötü şeyi yapmayacaksın. Güzel bir şeyi yaptığın zaman içine bir ferahlık gelecek. Vitamin gibi, âb-ı hayat gibi canına can katılacak. Kötü bir şey yaptığı zaman da insan

duman içinde kalmış gibi mahvoluyor; “Niye ben bunu yaptım?” diye.

Kötülük insanın sıhhatine de zarar veriyor, mutluluğuna, saadetine de zarar veriyor; dünyasına da zarar veriyor, âhiretine de zarar veriyor. “Ben hiç kimseye kötülük yapmayacağım.” diye bir prensip kararı alacaksınız. “Elimden geldiğince de iyilik yapacağım. Herkesi sevindireceğim. Herkesin hayır duasını alacağım.” diye de bir iyilik kararı alacaksınız. Bu kadar. Böyle yürüdün mü cennete gidersin. Bu yol -sapmazsan- insanı dosdoğru cennete götürür. Bu kadar kolay.

Rabbü’l-âlemîn bizi böyle iyilik yapan kullarından eylesin. Kötülükten, gûnahtan kurtarsın.

c. Mal Biriktirenler Helâk Oldu

Peygamber Efendimiz’in bir hadîs-i şerîfini daha söyleyeceğim, ondan sonra namaza başlarız.

Peygamber Efendimiz diyor ki:

هَلَكَ الْمُكْتِرُونَ قَالُوا إِلَّا مَنْ قَالَ هَكَذَا وَهَكَذَا
وَهَكَذَا وَقَلِيلٌ مَا هُمْ

(حم. وهناد، وعبد بن حميد عن أبي سعيد؛ طب. عن عبد الرحمن بن أبيزى)

(*Heleke’l-müksirûn. Kâlû: İllâ men? Kâle: Hâkezâ ve hâkezâ ve hâkezâ, ve kalîlün mâ hüm.*)

Diyor ki Peygamber Efendimiz:

(*Heleke’l-müksirûn*) “Müksirler helâk oldular,

mahvoldular.” Ne demek müksir? Malı çok biriktirenler, zenginler.

Hepimiz zenginlik peşinde koşuyoruz. Peygamber Efendimiz de diyor ki:

“Zenginler helâk oldu. Ancak malıyla şöyle yapan, şöyle yapan, şöyle yapan müstesna.” Yani malının hayrını, zekâtını, sadakasını verenler müstesna...

Çok biriktirmek faydalı değil; helâke, mahvolmaya sebep oluyor. Hayır yapanlar, hasenât yapanlar kurtuluyorlar.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Onun için, fakirin hâlinden fakir anlar. Fakirliği tatmış olan daha çok cömert olur. Yoksulluğun tadını bilen eli açık, daha güzel hizmet edici insanlar oluyor; bunu görüyoruz. Babadan dededen zengin olanın eli sıkı oluyor da, fakirlikten yetişme zengin oldu mu, fakirin hâlinden anlıyor, hayır hasenâtı çokça yapıyor.

Sizler de malınızın kırkta birini bir kere ayıracaksınız, bu asgarî huduttur. Fazla vermek diye bir şey yok, buradan yukarıda da ne kadar verirsiniz verirsiniz.

Hz. Ebû Bekr-i Sıddîk, Efendimiz istediği zaman hepsini vermiş.

“—Ailene, çoluk çocuğuna ne bıraktın yâ Ebâ Bekir?”

“Allah’ı ve Rasûlüllah’ı bıraktım. Malı veren Allah... Hepsini versem, Allah bana yine verir.” demiş.

O Ebû Bekir RA, o sıddîkiyet makamı... O sıddıkların, Allah'a öyle bağlanan âşık-ı sâdıkların verişi...

Asgarî hudut, zekât hududu. Kırkta biri muhakkak vermesi lâzım. Asgarî hududu olan zekâtı da vermiyorsa, o adam cimri, pinti, kötü demektir.

Onun için hayrınızı, hasenâtınızı çokça yapın!

d. Mescid Yaptırmanın Sevabı

Bir hadis-i şerif daha söyleyeyim. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:²

مَنْ بَنَى لِلَّهِ مَسْجِدًا بَنَى اللَّهُ لَهُ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ

(حم.م. عن عثمان بن عفَّان)

(*Men benâ li'llâhi mesciden, bena'llâhu lehû beyten fi'l-cenneh*) “Bir kimse Allah rızası için bir mescid binâ ederse, yaptırırsa, yaparsa; Allah da ona sevap olarak, mükâfat olarak

² Müslim, *Sahîh*, c.XIV, s.250, no:5298; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.70, no:506; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.167, no:11712; Begavî, *Şerhü'sSünneh*, c.I, s.351; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.II, s.268, no:1291; Hz. Osman RA'dan.

Şeybânî, *el-Âhâd ve'l-Mesânî*, c.II, s.123, no:912; Vâsile ibn-i Eska' RA'dan.

Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.V, s.330, no:1047; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Ukaylî, *Duafâ*, c.VII, s.305, no:1703; Hz. Aişe RA'dan.

Cürcânî, *Târih-i Cürcan*, c.I, s.131, no:135: Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.649, no:20728, 20753; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XX, s.124, no:21678.

cennette bir köşk ihsân eder.”

Cami yapmak zor değil, muhterem kardeşlerim. Ben Brisbane’a bir seyahat yaptım. Orada gördüm. Gitmişler, sakin bir mahalleden bir ev almışlar. Islamic Center diye, olmuş bir cami... Cenneti kazanmak gayet kolay!

Allah celle celâlühû beni dinleyen kardeşlerimin her birisine, tek başına birer cami yapmak nasib etsin... Çünkü cennette mukabilinde bir köşk var.

Biz Murray Bridge’a, oradan Renmark’a, Mildura’ya filan geçtik. Murray Bridge’de kardeşlerimiz vardı.

“—Bir cami yeri alın. Caminiz olsun. Hayrâtınız, hasenâtınız olsun!” dedik.

Allah razı olsun, oradaki kardeşlerimiz de evet demişler. Orada bir cami yapılması uğrunda sizin de yardımlarınızı diliyoruz. Çünkü orada namaz kılındıkça sevap yazılacak duracaktır.

Allah gönlümüzün muradımıza göre hayırlar yapmayı cümlemize nasib ve müyesser eylesin...

Brisbane’a gittiğim zaman orada dediler ki: “—Dört tane cami var!”

Dört camiyi gezdik. Bir tanesi West End’de... West End denilen bir semt var. Orada bizim Türk kardeşlerimiz ön ayak olmuşlar. Görüştüğüm Türkler’i tebrik ettim. “Maşaallah, burada siz de bir cami kurmuşsunuz.” dedim. Türkler’in parasıyla alınmış cami. “Ama şimdi gitmiyormuşsunuz.” dedim.

“–Yok hocam, tam da öyle değil.” dediler. “Yalnız biz de yardım ettik. Makbuzları aldık, Sdney’e gittik; dolaştık, oralardan para topladık. O cami öyle alınmıştı. Tüm müslümanların hayrıdır.” diye söylediler.

Sizin de böyle, Melbourne dışındaki yerlerde de camilerde hisseniz olsun. Allah oralardan da büyük sevaplar ihsan eylesin... Saadet-i dâreyne, cennetiyle cemâliyle müşerref olmanıza vesile eylesin...

Allah geçmişlerinize rahmet eylesin... Evlatlarınızı hayırlı evlât eylesin... Zürriyetlerinizi kıyamete kadar bâki eylesin... Ve zürriyetlerinizi müslüman eylesin... Sizin zürriyetinizden, bizim zürriyetimizden gelen o evlatlarımızı, torunlarımızı Allah bizden sonra imandan ayırmasın, küfre düşürmesin; yolunda dâim, zikrinde kâim kullar eylesin...

Bi-hürmeti esmâihi’l-hüsnâ, ve bi-hürmeti habîbihi’l-müctebâ muhammedini’l-mustafâsalla’l-lahu aleyhi ve sellem, ve bi-hürmeti yevmi’l-cumuah, ve bi-hürmeti esrârisûreti’l-fâtihah!

Prof. Dr. Mahmud Es’ad COŞAN

31. 05. 1991 - Avustralya

[Bütün GURBET SOHBETLERİ’ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü